

Nr 405.

Av herr **Johansson** i Torp **m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 49, angående inrättande av en fiskeristyreelse med statens fiskeriförsök m. m.*

I Kungl. Maj:ts proposition nr 49 angående inrättande av en fiskeristyreelse med statens fiskeriförsök m. m. upptager föredragande statsrådet även frågan om platsen för den föreslagna fiskeristyrelsens förläggning. I vissa yttranden har Göteborg föreslagits som lämplig förläggningsort. Föredragande statsrådet har emellertid stannat för Stockholm och i motiveringen för sitt val huvudsakligen anfört tre skäl, nämligen dels att man kan »icke bortse från att Göteborgs läge med hänsyn till östersjöfisket och större delen av insjöfisket är mindre lämpligt än Stockholms», dels att »en icke oväsentlig grupp av ärenden rörande fisket, nämligen prisreglering och därmed sammanhängande frågor, kommer att handläggas av ett annat organ, som kommer att ha sitt säte i Stockholm», dels ock slutligen att »statistiken rörande fisket även i fortsättningen skall omhänderhavas av statistiska centralbyrån». Av dessa skäl torde det sist uppräknade ha varit minst avgörande och får även anses ha den minsta betydelsen. Vilket värde statistiken än har och kan komma att få för fiskerinäringen lär icke insamlandet och bearbetningen av materialet vara en så maktpåliggande uppgift att man fördenskull behöver knyta den centrala förvaltningen av fiskets angelägenheter till samma ort som ledningen för statistiken. Det förtjänar även påpekas att insamlandet av de statistiska uppgifterna för närvarande icke handhavas av lantbruksstyrelsen, utan hushållningssällskapen införskaffa uppgifterna och överlämna dem till vederbörande fiskerintendent, som efter granskning översänder dem direkt till centralbyrån. Detta skäl för att fiskeristyrelsen förlägges till Stockholm kan sålunda, enligt vår mening, lämnas helt ur räkningen.

Det andra skälet, om betydelsen av kontakt mellan fiskeristyrelsen och det organ som kommer att handlägga prisregleringen och därmed sammanhängande frågor, är givetvis starkare, men vi anse att icke heller detta har någon verkligt avgörande betydelse. Även om det är av stor vikt att den blivande fiskeristyrelsen har intim kontakt med det prisreglerande organet, så torde det få anses vara av minst lika stor betydelse att det statliga organ som vid prissättningen har att bevaka fiskerinäringens intressen har den allra intimaste kontakt med näringens utövare, ej minst i den del av landet

där fiskerinäringen är mest koncentrerad, nämligen västkusten, och sådan intim kontakt kan aldrig uppnås i Stockholm i samma utsträckning som i Göteborg. Redan av denna anledning anse vi Göteborg vara att föredraga framför Stockholm.

Att Göteborgs läge med hänsyn till östersjö- och större delen av insjöfisket är mindre lämpligt än Stockholms, är naturligtvis i och för sig riktigt om man endast tar hänsyn till den del av östersjöfisket som bedrivs från ostkusten. Men fråga uppstår då om man skall låta hänsynen till den mindre betydande delen av fisket komma framför hänsynen till den ojämförligt mest betydande delen. Vi mena att så icke kan ske. Går man, i likhet med framställningen i propositionen, ut ifrån att de olika fiskeriområdenas läge har betydelse vid bestämmandet av fiskeristyrelsens förläggningsort, måste resultatet av övervägandet bliva att styrelsen förläggas till ort så nära de dominerande fiskeriområdena som möjligt, och valet kan då icke falla på någon annan ort än Göteborg. Saltsjöfisket i Göteborgs och Bohus samt Hallands län intager den ojämförligt viktigaste platsen i fråga om vår fiskförsörjning. Kvantitativt ger saltsjöfisket från båda dessa län ungefär dubbelt så mycket som landets övriga saltsjöfiske. För sydkustens del är att märka att fisket vid skåne- och blekingekusten under senare åren starkt utvecklats och i fångstsätt och båttyper alltmera närmar sig fisket å västkusten. Yrkesutövarna å denna del av kusten ha följaktligen en fullt naturlig orientering åt västkusten, och även för dem bör det vara naturligt att fiskeristyrelsen förläggas till Göteborg.

Vad angår sötvattensfisket så vilja vi icke på något sätt underkänna dess roll i folkhushållet eller de berättigade krav som dess yrkesutövarer kunna ställa på att även deras näringsgren beaktas vid avgörandet. Men trots allt är dock havsfisket det dominerande och kommer att förbli det. Belysande härför är att medan sötvattensfisket ger ca 12 milj. kg så ger havsfisket i dess helhet i runt tal 150 milj. kg. Man bör ej heller glömma att det stora vänernområdet har närmare till Göteborg än till Stockholm, och länsstyrelsen i Skaraborgs län har, betecknande nog, förordat Göteborg som förläggningsort.

Ett ytterligare skäl för fiskeristyrelsens förläggning till Göteborg synes också ligga däri att undersöknings- och försöksverksamheten enligt förslaget också skall knytas till fiskeristyrelsen. Den ojämförligt viktigaste delen av denna verksamhet torde få anses vara den som bedrivs på västkusten och som har sin ledning i Göteborg. Det till Göteborg relativt närbelägna Lysekil, som kommit att bliva centrum för verksamheten, kan i sina omgivningar uppvisa så enastående gynnsamma förutsättningar för forsknings- och försöksverksamheten att motsvarighet svårligen kan uppletas i hela Skandinavien. Kan det sägas att det är av betydelse att olika statliga organ ha nära anknytning med varandra, så kan det med lika stort fog hävdas vara av betydelse att den centrala ledningen för denna viktiga

forskning ej avlägsnas från verksamheten, vilket likväl skulle ske om ledningen förflyttas från Göteborg till Stockholm.

Vidare kan det framhållas att man i Norge förlagt motsvarande myndighet, fiskeridirektoratet, till Bergen, givetvis av samma skäl som tala för att den svenska fiskeristyrelsen förläggas till Göteborg, nämligen önskvärdheten av att vara så nära fiskets centrum som möjligt. Veterligt har denna anordning visat sig vara till fördel för den näring den avser att främja, och vi anse att samma erfarenhet kommer att visa sig för vårt land om vårt förslag följes.

Slutligen kunna vi icke underlåta att påpeka de sedan lång tid tillbaka vid olika tillfällen framförda önskemålen om decentralisering av den statliga förvaltningen. Här har yppats ett alldeles enastående gynnsamt tillfälle att omsätta dessa önsknings i praktiska beslut. Vid upprättandet av ett nytt ämbetsverk har man tillfälle att dels förlägga det utanför huvudstaden, dels ock placera det å den ort där det på grund av alla förutsättningar hör hemma. Blir resultatet tillfredsställande har man möjlighet att senare fortsätta med andra delar av förvaltningen och i andra delar av landet.

Med stöd av det anförda hemställa vi,

att riksdagen måtte besluta, att fiskeristyrelsen med statens fiskeriförsök förläggas till Göteborg.

Stockholm den 17 februari 1948.

<i>Carl E. Johansson,</i> Torp.	<i>Anders Pettersson,</i> Dahl.	<i>Birger Utbult.</i>
<i>Ernst V. Staxäng.</i>	<i>Patrik Svensson.</i>	<i>Gösta Andersson,</i> Mölnadal.
<i>Nils G. Hansson</i> i Skegrie.	<i>J. W. Mårtensson.</i>	<i>Sven Lundgren.</i>
<i>Abel Sundberg.</i>	<i>Hj. R. Nilson.</i>	<i>C. O. Carlsson.</i>
<i>Wald. Svensson.</i>	<i>Bertil von Friesen.</i>	<i>Ragnar Persson.</i>
<i>Aron Gustafsson</i> i Lekåsa.	<i>Nils Odhe.</i>	<i>Olof Nilsson,</i> Göteborg.
<i>Gunnar Larsson</i> i Luttra.		<i>Artur Lundqvist.</i>
